

forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 121: Forslag til lov om ændring af skattestyrelsesloven, ligningsloven, statsskatteloven og kilde-skatteloven samt ophævelse af lov om bindende forhåndsbesked og omkostningsdækningsloven. (Omkostningsdækning i skatteankenævnsager, udvidet adgang til bindende forhåndsbesked og sammenskrivning af skatteproceslove).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 11/12 96).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Vernersen (S):

Med dette lovforslag sker der en udvidelse af den gældende ordning vedrørende omkostningsdækning i visse skattesager, så skatteankenævnsager også omfattes af ordningen. Omkostningsdækningen gives som et tilskud med en procentdel af de nettoudgifter, den enkelte har haft i forbindelse med skattesager.

Der gives skattefritagelse af tilskud fra almennyttige fonde, når beløbet anvendes til at dække udgifterne til skattesagen, og endelig sker der en udvidelse af adgangen til at få bindende forhåndsbesked, så ikke kun den enkelte borger, men også købere af et produkt får denne mulighed. Det kan f.eks. være virksomheder i den finansielle sektor, der får adgang til at få forhåndsbesked om de produkter, man påtænker at bringe ind på markedet.

Der gives endvidere den enkelte skatteyder mulighed for i højere grad at gøre brug af sagkyndig bistand, når en skattesag skal behandles, hvilket selvfølgelig er fornuftigt rent retssikkerhedsmæssigt; men heldigvis – og det synes jeg er værd at lægge vægt på – klares langt de fleste skattepørgsmål ved et fornuftigt samspil mellem de lokale skattemyndigheder og skatteyderen, uden at skatteyderen har brug for sagkyndig bistand.

I Socialdemokratiet tilslutter vi os lovforslaget.

Svend Aage Jensby (V):

Venstre kan også tilslutte sig lovforslaget.

Jeg forstår § 1 i forslaget således, at der i det væsentlige er tale om en overførsel af de regler, der gælder om bindende forhåndsbesked. Det er vi helt med på.

Med hensyn til omkostningsdækningen vil jeg sige, at hvor er det dog glædeligt, at skatteministeren nu imødekommer et længe næret ønske fra Venstre og Det Konservative Folkeparti om at udvide omkostningsdækningsmuligheden til også at omhandle skatteankenævnsager. Jeg vil gerne nævne, at vi håber i mit parti, at vi under forhandlingerne om forslaget og i udvalgsarbejdet kan få udvidet omkostningsdækningen til også at omfatte udgifter i forbindelse med administrationsbehandlingen af skattesager, i det mindste i komplicerede sager. For at bruge et moderne udtryk ville det være utrolig smart, hvis vi kunne få omkostningsdækning til advokater og revisorer allerede under administrationens behandling af skattesager, for så kunne vi måske undgå indbringelse af sager for skatteankenævnet overhovedet. Men det punkt håber jeg vi fordomsfrit kan drøfte under udvalgsarbejdet.

Det næste punkt med hensyn til omkostningsdækning er, om vi måske kunne finde en mere fleksibel ordning for betalingen af udgifterne, så man ikke skal lægge måske meget betydelige beløb til bistand ud på forhånd, inden man kan få dem godtgjort. Det er nogle detaljer, som jeg håber, vi kan drøfte. Men som sagt indledningsvis: Det glæder os, at skatteministeren er kommet på så bedre tanker, at han udvider omkostningsdækningen til også at omfatte skatteankenævnsager.

Gitte Seeberg (KF):

Da den konservative ordfører, hr. Brian Mikkelsen, ikke har mulighed for at være til stede her i dag, skal jeg på hans vegne læse ordførertalen op:

Det er et udmærket lovforslag, vi behandler her, det er i hvert fald et skridt i den rigtige retning. Det Konservative Folkeparti har selv fremlagt tanker i denne retning, og jeg skal derfor kun kort kommentere de punkter, vi er enige og uenige i. Ministeren kender jo også vores holdning fra tidligere beslutningsforslag, som vi har fremsat sammen med Venstre.

Man kan udvide omkostningsdækningen på to måder: Enten kan man dække udgifterne på flere områder eller vælge at dække med en stør-

re procentsats end den nuværende. Ministeren har med dette lovforslag valgt at fokusere på den første måde, og det er både godt og ondt.

Det er godt, at man nu også kan få omkostningsdækning ved sager i de kommunale skatteankenævns, så der bliver flere realiteter bag løftet om, at det ikke kun skal være forbundet med udgifter at få prøvet sin ret i det administrative klagesystem. Det er desværre en skam, at ministeren afviser at dække med helt op til 100 pct., og det kan ikke være noget holdbart argument, at klageren i så fald skal kompensere det offentlige, hvis klageren ikke får helt eller delvis medhold. Man kan sagtens tænke sig en rimelig model, hvor borgeren mod en vist gebyr eller en form for brugerbetaling får prøvet sin sag og i tilfælde af medhold holdes fri for udgifter. Det er en tanke, som vi fra konservativ side gerne vil arbejde videre med, da vi mener, det er den ultimative sikring af borgernes skattemæssige retssikkerhed.

Til gengæld har man været dygtig til at udvide mulighederne for at give bindende forhåndsbesked, og det er vi fra konservativ side meget tilfredse med, for det er af stor betydning for borgernes retssikkerhed, at de på forhånd kan vide, om de er købt eller solgt. Det er også fint, at man nu kan spørge om alle punkter, som hører under Ligningsrådets kompetence.

Det Konservative Folkeparti er også tilfreds med, at det nu bliver muligt for borgerne at spørge om de skattemæssige virkninger generelt; noget, som især virksomhederne kan få gavn af, når de vil vide mere om den skattemæssige behandling af deres produkter. Det er kun rimeligt, at vi tilbyder sådanne ordninger i et skattesystem, der er så kompliceret som vores.

Vi har heller ikke noget imod, at der stadig er brugerbetaling for bindende forhåndsbesked, så det kun er de mennesker, der har væsentlig interesse i at benytte denne adgang, som vil søge om forhåndsbesked. Men vi skal selvfølgelig holde et vågent øje med, at priserne på forhåndsbesked er acceptable, for ellers er og bliver retssikkerheden jo illusorisk.

Det Konservative Folkeparti er positivt over for ministerens forslag, som et skridt i den rigtige retning, men efter min opfattelse burde det nu alligevel være sådan, at man fik dækket sine omkostninger fuldt ud; det, borgerne her bliver kompenseret for, er jo rent faktisk kun skatteværdien. Men det er et skridt i den rigtige retning, og vi kan støtte forslaget.

Jes Lunde (SF):

Man kunne jo fristes til at sige, at det næste blev vel konservative forslag om, at når skattemyndighederne havde store sagsomkostninger mod virksomheder, der havde sindrige arrangementer, og staten endte med at vinde sagen mod virksomheden, skulle virksomheden også dække statens omkostninger ved hele sagsforløbet. Det ville jo være logisk, men det forslag får vi måske alligevel ikke.

SF kan stort set tilslutte sig lovforslaget, der indeholder den fordel, at en række love om det samme emne bliver sammenskrevet. Vi kan tilslutte os de dele, der vedrører øget adgang til bindende forhåndsbesked, og vi kan tilslutte os forslaget om at udvide adgangen til omkostningsdækning i skatteankenævnsager, selv om det er med en vis betænkelighed. Principielt mener vi nemlig ikke, det burde være nødvendigt med sådan en støtte. Men vi kan se af de oplysninger, vi får om omkostningsdækning i landsskatteretssager, at det i virkeligheden kun er i et mindretal af de støtteberettigede sager, støtten rent faktisk udbetales. Det ser vi som udtryk for, at erhvervsdrivende og andre regnskabspligtige, herunder selskaber, afholder udgifterne til rådgivere over driftsomkostningerne og altså fratrækker udgifterne skattemæssigt.

Da omkostningstilskuddet svarer til skatteprocenten af fradraget, svarer et skattemæssigt fradrag fuldstændig til en omkostningsdækning, og vi går ud fra, at det også er gældende for sager ved skatteankenævnene. Muligheden for omkostningsdækning i disse sager betyder derfor kun, at vi giver almindelige skatteydere samme muligheder for økonomisk dækning, som regnskabspligtige har gennem de fradrag, de rent faktisk foretager i øjeblikket.

Vi ser derfor også med tilfredshed på, at det nu klart præciseres i selve ligningsloven, at udgifter til bistand i skattesager ikke kan fradrages ved indkomstopgørelsen. Det står allerede i omkostningsdækningsloven, men tilsyneladende bliver det ikke overholdt i praksis, og det synes vi egentlig vi burde kigge lidt nøjere på i udvalgsarbejdet og få belyst.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Må jeg sige til hr. Jes Lunde, at det er en meget dristig betragtning at fremføre, at de, som måtte klage over skattemyndighedernes vurderinger og ansættelser, skal betale det offentlige

omkostningerne, hvis de ikke får medhold. Det er en utrolig dristig betragtning.

Det er en pligt, vi har haft siden 1903, så vidt jeg husker, at selvangive vores indkomst, og det er noget, som griber ind i hver eneste borgers formuesfære, stor eller lille. Skulle man så ikke vederlagsfrit have få lov til at få prøvet myndighedernes afgørelser i et så indgribende retsskridt? Det synes jeg er en rimelig ting at gøre. Tænk, hvis man udvidede det til, at den, der måtte blive dømt i straffesager, skulle betale det offentlige omkostninger ved at føre dem. Jeg synes, det er en dristig betragtning.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Det var nu heller ikke noget forslag. Det var mere en sådan lidt ironisk bemærkning over den politik, de borgerlige partier fører. Hvis en skatteyder, som har lavet et meget sindrigt arrangement med det formål at undgå beskattning, og myndighederne har brugt mange, mange timer på at køre en sag, og det så viser sig, at den juridiske finurlighed, som den private person eller firmaet har konstrueret, holder i retten – så er det jo, så vidt jeg har forstået, Venstres og De Konservatives synspunkt, at så skal denne skatteyder have dækket samtlige omkostninger kvit og frit til alt, hvad han har foretaget sig i den anledning. Og så siger jeg bare, at jeg synes, det er meget mere vidtgående end det, regeringen lægger op til med dette lovforslag.

Jeg kunne fristes til at sige, at hvis man går ud i en så vidtgående logik på den private side, kunne man også drage en tilsvarende parallel den modsatte vej, hvis skatteyderen taber sagen. Men jeg er ikke tilhænger af nogen af delene. Jeg synes, vi får en bedre balance med det forslag, der er fremsat her, end med de synspunkter, de borgerlige partier har.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Nu er det ikke særlig længe side, vi behandlede et beslutningsforslag om omkostningsdækning, som Venstre og De Konservative fremsatte sammen, men jeg tror, SF's ordfører har misforstået vores intentioner.

Det, vi har sagt i dag, er, at når en skatteyder får medhold over for kommunen, skal skatteyderen have dækket sine omkostninger 100 pct. inden for rimelige grænser. Og det, vi sagde dengang, var, at hvis en skatteyder fik helt eller delvis medhold, kunne det indgå som et ele-

ment. Det er jo ikke sådan, at alle folk, som indbringer deres sag for skatteankenævnet, er alle mulige former for spekulanter, som jeg er klar over, at hr. Jes Lunde jo ikke bryder sig særlig meget om; det er også helt almindelige mennesker.

Men det afgørende er, om de får medhold i sidste instans, og som der står i hr. Brian Mikselsens ordførertale, er Det Konservative Folkeparti ikke imod, at man indfører en eller anden form for et gebyr. Men man skal bare tænke på, at det er det offentlige, som har hele det store apparat bag sig, imod skatteyderne, så derfor ville det være helt urealistisk, hvis der skulle gælde de samme regler. Det er jo i sidste instans et spørgsmål om retssikkerhed.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kunne måske godt være fristet til at blande mig lidt i den nys overståede debat; men da jeg nu er ordfører, kan jeg jo benytte mig af lejligheden til at komme med en lille bemærkning om, at det var en borgerlig regering, som indførte skatteankenævnene i den nye konstruktion. Det skete ved en ændring af skattestyrelsesloven i 1989, og den daværende skatteminister, hr. Anders Fogh Rasmussen, havde ikke nogen forslag eller ideer om, at den enkelte skatteborger skulle have omkostningsdækning ved skatteankenævnsager. Men jeg synes, det er udmærket, at man nu efter indhøstning af nogle års erfaringer med skatteankenævn siger, at det måske vil være nok så rimeligt, at man giver en vis kompensation for den ekspertbistand eller den rådgivning, en skatteyder skal have i forbindelse med skatteankenævnsager.

Fra radikal side støtter vi helt skatteministerens forslag, men vi mener ikke, man skal gå så vidt, som det er foreslået af Venstre og De Konservative, nemlig at give fuld omkostningsdækning; det mener vi ikke er rimeligt. Men det forslag, der foreligger her, rammer nok meget godt, og vi vil blive utrolig glade, hvis der kommer et rigtig godt og bredt flertal for det.

Vi synes også, det er et meget fint fremskridt, at der bliver givet yderligere bindende forhåndsbesked. Det er en stor sikring for de borgere, som påtænker at foretage en eller anden disposition, at de ved, de kan gøre det uden risiko for senere hen at få problemer med skattemyndighederne. Så derfor fuld tilslutning fra Det Radikale Venstre.

Kim Behnke (FP):

Også dette forslag en er lille pose blandede bolsjer, som ministeren lægger frem foran os.

Jeg skal på Fremskridtspartiets vegne sige, at den bestemmelse, ministeren lægger op til, nemlig at disse bindende forhåndsbeskeder fra ligningsrådene nu skal udvides til at gælde nogle flere områder, har vores fulde støtte og sympati. Selve den adfærd, at borgeren går ned og spørger først, skal man selvfølgelig »præmiere« ved, at vedkommende kan få et stykke papir med hjem og have tillid til, at det også vil være gyldigt, når selvangivelsen afleveres og aktiviteterne er blevet gennemført.

Det punkt, debatten mest har drejet sig om, og som jeg også vil bruge mest tid på, er spørgsmålet om, hvorvidt skatteborgeren skal have mulighed for at få refunderet de omkostninger, der måtte være ved at føre skattesager. Jeg skal ikke trætte med at referere den debat, vi havde tidligere i samlingen, hvor bl.a. Fremskridtspartiet havde fremsat et forlag om, at borgerne skal have fuld dækning for de omkostninger, de har haft ved at føre en skattesag, hvis de vinder sagen.

Det, jeg kan læse ud af forslaget her, er, at skatteministeren sådan set lægger op til, at borgerne også kan få nogle af deres omkostninger dækket, hvis de taber sagerne, og det synes jeg selvfølgelig er et interessant synspunkt. Jeg forstår ministerens argumentation sådan, at borgeren ikke skal afholde sig fra at få sin retsstilling prøvet; men efter vores mening må det være sådan, at den skatteborger, som vinder en sag, skal have alle omkostninger dækket 100 pct. Ministeren skriver også i sin fremsættelsestale:

»Det er min opfattelse, at det principielt ikke skal være forbundet med væsentlige udgifter at få prøvet sin ret i det administrative klagesystem.«

Ja, hr. minister, det er præcis sådan, det skal være: Hvis man går hen og vinder over skattemyndighederne, må konsekvensen være, at man får dækket de udgifter, man har haft!

Så vil jeg gå over til det synspunkt, SF havde om, at hvis der sker det modsatte, ja, så skal borgeren betale de udgifter, der har været for det offentlige. For det første kan det være svært at gøre op. Vi skal huske på, at den offentlige repræsentant – som kan være personificeret i den lokale skattemyndighed, men lige så godt kan være Landsskatteretten – har jo den samlede offentlige administration i ryggen. Der er hundredvis eller tusindvis af embedsmænd,

som kan sættes i sving for at hjælpe med til at vinde denne ene sag over en skatteborger. Det er det fuldstændige ubalanceforhold, der er mellem borgeren og den offentlige administration, som gør, at vi skal have styrket borgerens rolle og position, og derfor er jeg også glad for ministerens bemærkninger om, at formålet med dette lovforslag er at styrke borgerens retssikkerhed. Det må være sådan, at hvis man føler sig krænket i disse skatteforhold, skal man have mulighed for at få sin sag prøvet. Der er mange mennesker, der taber de her sager, og så må konsekvensen selvfølgelig være, at de betaler deres skat osv.

Om der i nogle af disse sager også skal kunne udbetales en godtgørelse af nogle af de omkostninger, der har været, er jeg da indstillet på, at vi kan diskutere. Der bør selvfølgelig indgå et klart skøn, men i de sager, hvor borgeren vinder, skal der være 100 pct. refusion, og her er det vores opfattelse, at det nemmest kan gøres med en fradragsordning. Nu ved jeg godt, at ministeren og specielt Socialdemokratiet er allergisk over for den tanke, og det fremgår også af bemærkningerne, at det vil man slet ikke være med til. Men bevares, den store æske skal vi nok ikke åbne i denne her anledning.

Jeg skal derfor på Fremskridtspartiets vegne give tilslutning til intentionerne i lovforslaget; men jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan få det rettet til, så der i de sager, hvor borgeren vinder, bliver 100 pct.s refusion. Selvfølgelig skal der være det.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er i det væsentligste positiv over for lovforslaget, men der er dog to ting, som vi stiller os lidt kritiske over for.

Det ene punkt er spørgsmålet om, at tilskud fra almennyttige fonde til dækning af udgifter i forbindelse med en skattesag skal være skattefrie. Vi kan for det første overhovedet ikke lide den form for tilskudsgivning gennem skattefritagelse. Men er det ikke også urimeligt, at den borger, der er så heldigt stillet til at betale for sig, i virkeligheden får et større tilskud fra det offentlige, nemlig marginalskatten – altså typisk over 60 pct.s tilskud – hvorimod den, der ikke har nogen til at betale for sig, får et offentligt tilskud svarende til det, der foreslås her, nemlig den ligningsmæssige værdi? Jeg synes, det er en urimelig fordel oveni til dem, som får det tilskud, så jeg vil foreslå, at der laves ens regler for alle, dvs. med tilskud til alle og selv-

følgelig skattepligt for alle de indkomster, man har. Det var den ene ting.

Det andet punkt, jeg ikke forstår, er bestemmelsen om, at virksomheder skal kunne få bindende forhåndsbesked om den skattemæssige virkning af de produkter, de vil markedsføre. Jeg er helt med på, at den enkelte virksomhed, den enkelte borger, som er i gang med at lave noget, skal have mulighed for at gå til skattevæsenet og redegøre for virkningen af det og få en bindende forhåndsbesked. Det er helt o.k. Men der er noget, jeg overhovedet ikke forstår ét eneste ord af: De virksomheder, der lever af at sælge skattefiduser og hjælpe folk med at slippe så billigt som muligt i skat og udnytte de huller, der desværre er i vores skattelovgivning, til det alleryderste – hvorfor skal de have den fordel, at de nu kan sige, at det er godkendt på forhånd for alle personer? Jeg kan ikke se, at det er en opgave for Folketinget at hjælpe de firmaer med at markedsføre deres skattefiduser mere effektivt, end de gør i dag, så den del af lovforslaget kan vi ikke støtte.

Sonja Albrink (CD):

Jeg skal blot tilkendegive, at det er et godt lovforslag, ministeren har fremsat, og at CD støtter det. Hvis der viser sig noget under udvalgsbehandlingen, er vi altid villige til at kigge på det.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Der har været en del spørgsmål og betragtninger i forbindelse med forslaget, men den gennemgående holdning er klart positiv. Det kan jeg let konstatere.

Nogle har fremført det synspunkt, at man burde have 100 pct.s omkostningsdækning ved vundne sager. Den første indvending mod den tankegang er, at det faktisk er ganske vanskeligt at afgøre, om en sag er vundet. Dels er det sådan, så mange sager indeholder flere forskellige forhold, og dels kan man sagtens forestille sig, at der falder en afgørelse, som ikke er helt den samme, som skatteyderen havde ønsket, men alligevel imødekommer ham eller hende i et vist omfang. Hvordan skal man karakterisere en sådan afgørelse?

Sagt på den anden måde: Begreberne vundet eller tabt sag er ikke på nogen måde definerede og håndterbare i et sådant omfang, at man overhovedet kan bruge dem til at udmåle omkostningsafgørelsen efter, altså om man skal have 100 pct.s dækning eller ej. En konsekvens af det synspunkt måtte være, at man overlod det til

ankenævnet, ankenævnets formand, eller hvem ved jeg, til at skønne over, i hvor stort omfang den pågældende skatteyder havde fået medhold eller ej, og jeg mener, det vil være at indføre et noget arbitrært element i lovgivningen.

Jeg synes faktisk, det er meget mere enkelt og håndterbart at sige, at hvis en skatteyder føler, at det er berettiget at klage, skal den pågældende også kunne få en vis omkostningsdækning, hvis der er ønske om det. Det er også et incitament til selv at bidrage med overvejelser om, hvorvidt man skal rejse sagen. Man skærer toppen af merudgiften, og ordningen er enkel at administrere, meget mere enkel end en ordning, som kræver en medvirken af Skatteankenævnets formand, eller hvad ved jeg, for at fastsætte omfanget af, om man har vundet en sag eller ej. Så jeg synes faktisk ikke, det vil være en specielt hensigtsmæssig måde at tackle de sager på.

Hr. Frank Aaen stiller nogle spørgsmål – eller markerede et synspunkt, vil jeg hellere sige – med hensyn til, om det er rimeligt at lade fonde finansiere skattefrit, så det får forskellige konsekvenser for skatteyderens forhold. Det spørgsmål kan vi godt diskutere, det er jeg med på.

Jeg tror faktisk, jeg vil standse her og konstatere, at lovforslaget formentlig får en ret let gang gennem udvalget.

Kim Behnke (FP):

Jeg synes, at det er nødvendigt at få sagt – selv om det blev sagt tidligere i samlingen under behandlingen af bl.a. vores forslag om at styrke borgerens retsstilling i skattesager – at der jo er et stigende antal sager, hvor skattemyndighederne taber.

Ministeren har over for udvalget fremlagt hoveddokumentationer – en gennemgang – af, hvad det er for typer sager osv., og det viser sig jo, at man igennem de senere år har været mere hidsig, mere emsig ved de lokale skattemyndigheder til at rejse nogle sager.

Hvis det – ud over at det er ubehageligt for en borger at blive udsat for at skulle igennem en lang proces, hvor man ikke ved, hvor det ender, og ud over at borgeren skal lægge udgifter ud til revisor, det kan også være til advokat osv. for at få styrket sin retsstilling – så også skal være på den måde, når man har vundet sin sag, altså hvor skattemyndighederne uberettiget har rejst en sag, at man så også selv skal betale en del af regningen, så er det jo sådan, at den borger uanset hvad under alle omstændigheder kan se frem til et økonomisk tab som følge af, at skattemyndighederne rejser en sag.

Og det er jo ikke rimeligt, at tilfældige embedsmænd kan sidde og rejse sager mod folk, og når så folk vinder sagerne, kan de konstaterer – selv om de har fået fuldstændig ret, og selv om en emsig skattemedarbejder skulle have holdt sig langt væk fra at rejse den sag – på deres privatøkonomi, at der har været en masse udgifter for at få lov til at være i fred, for at få lov til at få ret. Det er det, der er urimeligt.

Og særligt når der gør sig det forhold gældende, at for skattemyndighedernes vedkommende er der ubegrænsede ressourcer, ja, det er ligefrem oven i købet politisk korrekt set med ministerens og centraladministrationens øjne at drive klapjagt på borgerne. Derfor skal borgerne have mulighed for at få alle deres omkostninger dækket, når de vinder sagen.

Så den problemstilling om, hvor der er tale om delvis at vinde sagen, lad os tage en snak om det. Men når der er tale om at vinde 100 pct., så skal der også være 100 pct.s dækning.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Nu skruer hr. Kim Behnke sig op i de gamle højder, og sådan må det også være. Jeg synes, hr. Behnke har været så afdæmpet her i formiddag, så jeg blev helt nervøs.

Det, jeg lige vil bede hr. Kim Behnke om at erindre sig, er, at ankenævnet og Landsskatte retten – men nu er det interessante ankenævnet – er underkastet den såkaldte officialmaksime, efter hvilken de er forpligtet til at belyse en sag fra alle sider. Der er ikke tale om en retssagslignende forhandling, hvor man har to parter, der slås. Man har et ankenævn baseret på læge elementer, på det kommunale selvstyre, på lokal kendskab, der er forpligtet til at belyse sagen fra alle sider.

Og hr. Kim Behnkes vrangforestilling, som vi jo kender fra så mange indlæg i debatten, går på, at skattevæsenet er ét stort sammenrend, som har ét formål her i tilværelsen, og det er at få tyret alle mulige sagesløse skatteydere. Sådan er virkeligheden desværre ikke, for så kunne jeg gå lidt ind på tankegangen.

Men når man er underkastet den forpligtelse – og i praksis er langt, langt de fleste eksempler jo karakteriseret ved, at man får en rimelig behandling i ankenævnene, hvad ankenævnsstatistikken også viser, det er jo ganske få ansættelsesændringer, der bliver anket, og som bekendt er det kun skatteyderen, der kan anke i ankenævnene, det er ikke sådan, at skattemyndighederne kan tage en sag op i ankenævnene

og køre den videre – vil jeg alt i alt sige, at der er grund til at være fuldstændig rolig i forbindelse med det her.

Der er ikke tale om en sag, hvor man har sagesløse skatteydere fuldstændig underkastet alt. Der ville jeg være mere betænkelig, men ankenævnet er altså karakteriseret ved at være underkastet denne forpligtelse til at belyse sagen fra alle sider, herunder ikke mindst også skatteyderens.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 122: Forslag til lov om indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem de nordiske lande. Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 11/12 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Forslaget til nordisk dobbeltbeskatningsoverenskomst erstatter den eksisterende aftale fra 1989. Samtidig udgør aftalen rammerne for den aftale, som blev indgået mellem Danmark og Sverige om afskaffelse af grænsegængerreglen, som blev vedtaget før jul med virkning her fra 1. januar.

Socialdemokratiet kan derfor støtte forslaget.